

Cestu skoro nevnímám. Řídím podvědomě a je štěstí, že jsem zatím nikoho nezabila. Z Magistrály sjedu na Chodov a pak už klidnější trasou pokračuju domů. Právě vjíždím do ulice, když si všimnu, že před mým vjezdem stojí černé Lamborghini a vedle něj ten chlápek! Co tu, zatraceně, zase dělá? Ne, dneska si už se mnou nikdo nebude zahrávat!

Pořádně šlápnu na plyn a prudce zabrzdím těsně za jeho autem. Mám velké štěstí, že jsem odhadla brzdnu dráhu a nenabourala do něj. Moje pojišťovna by nevířkala nadšením, to si ovšem uvědomím až později.

Vystoupím, zatímco on si klidně zapaluje cigaretu!

„Děláte si snad ze mě srandu?!“ zařvu na něj z plných plic. Konečně cítím, jak se začínám uvolňovat. Přesně tohle potřebuju, vykřičet ze sebe všechen vztek, zklamání a ponížení.

„Taky vás rád vidím,“ culí se.

„Okamžitě si sedněte do toho vašeho škopku a vypadněte!“

„Škopku, kotě?“

Jak si dovoluje se mnou takhle mluvit?! Co to je za nevychovaného burana?! Mám na jazyku tolik vulgárních výrazů, jimiž bych ho častovala, jenomže se snažím zachovat si trochu důstojnosti.

„Řekněte mi ještě jednou ‚kotě‘, a vytlačím vás až na konec ulice!“

Usměje se, sáhne do kapsy své kožené bundy a vytáhne z ní krabičku Marlboro, kterou mi vzápětí nabídne.

„Dejte ten hnus pryč!“ zavřeštím. Je mi jasné, že už se chovám poněkud hystericky, a hysterky sama bytostně nesnáším, ten člověk ve mně ovšem vyvolává tolik negativních emocí, že si nemůžu pomoci. Navíc se už podruhé trefil do dne, kdy se cítím jako přejetá parní válcem.

„Zase den blbec?“ nadhodí, pokuřuje a s podivným zájmem na mě civí.

„Ano, a ke všemu se objevil další blbec, co mi zase brání v parkování! Stojíte na žluté čáře! Víte, co udělám?! Zavolám na vás policajty!“

„Tak fajn,“ navrhuje a začíná se mi smát do očí.

„Taky že jo!“ Vytáhnu z auta mobil a vážně jsem rozhodlá jim zavolat, když si všimnu, jak kamsi ukazuje rukou. Bezděčně se tím směrem zadívám a...

Sakra. On nestojí na žádné žluté čáře, ale před ní. A vlastně mi tak nebrání ve vjezdu do garáže.

Rychle mobil schovám. Jsem tak šokovaná, že ve mně vyhasne veškerý vztek.

„Vážně nepotřebujete cigaretu?“

„Kdo vlastně jste? A co tady poslední dva dny děláte?“ Najednou zatajím dech. Jsem úplně pitomá. Mělo mi to přece dojít hned! „Oni vás najali! Najali vás, abyste mě sledoval!“

„O čem to mluvíte tentokrát?“

„Mí zaměstnavatelé – najali si mě na vás, abyste mě tu zastrašoval! Nestačilo jim, že mě dnes totálně ponížili a vyhodili z práce, ještě si najali...“

„Počkejte, zadržte.“ Přistoupí ke mně tak blízko, až mě do nosu udeří jeho vůně a připomene mi Richarda, protože přesně tuhle vůni jsem mu kupovala. Je to Hugo Boss, ale přesný druh si ne a ne vybavím. Zvedne ve mně ovšem vlnu emocí, až mám najednou nečekané nutkání ho obejmout a vybrečet se mu na rameni, jak jsem to kdysi udělala Richardovi.

Ne, ať tě to ani nenapadne! Jeho tvář, krk, ústa, jsou ovšem skoro na dosah. Jestli se neovládnu, určitě se na něj v příští minutě vrhnu.

Vracejí se mi vzpomínky – ty hezké, ne ty ošklivé. Jsem s Richardem v autě, jedeme na Karlštejn a já mu položím hlavu na rameno a vdechuju jeho příjemnou vůni. Pravdou je, že jsme na hrad nikdy nedorazili, přepadla nás touha se milovat, a totéž se mi vlastně děje i teď. Když se na toho muže dívám, mám strašnou chuť skočit s ním do postele.

Zatraceně! Jak je možné, že tohle s vámi udělá jedna vůně?

Ustoupím. Musím ustoupit, aby byl ode mě co nejdál.

„Vyhodili vás z práce? To mě moc mrzí. Podívejte, nezačali jsme právě dobře. Vážně není žádný úmysl v tom, že tu na sebe zase narážíme. Měl bych se asi konečně představit. Jsem Lukáš Patera – váš nový soused.“

Zamrám překvapením. Můj nový soused? Zatraceně! Zatraceně! Ne, jeho za souseda rozhodně nechci. Dívat se, jak třeba v létě seká trávník, jen v trenýrkách, s krůpějemi potu na opáleném pevném

těle, bych nevydržela. Okamžitě mě však začnou pronásledovat další představy – jak se ráno probudí a vyjde zcela nahý na terasu, kde se protahuje a kochá se pohledem na okolí – tedy na mě. Nebo si přijde půjčit cukr, který mu právě došel, a já mu otevřu jen v županu a s mokkými vlasy, protože jsem právě vylezla ze sprchy, on se neudrží a vrhne se na mě a...

„Fuck!“

„Jste v pořádku?“ ptá se mě s pozdviženým obočím. Sakra, řekla jsem to nahlas?

Lukáš se ke mně nakloní a začne mě líbat. Víím, že teď se to stane. Začneme ze sebe strhávat oblečení, a nakonec se naše „poprvé“ odehraje tady na sedačce. Úplně zapomínám, že jsem sex chtěla oddálit. Jsem tak rozechvělá, že bych nevydržela čekat už ani minutu.

Najednou se ocitám na zádech, Lukáš se nadzvedá na loktech, aby mě nezalehl, a líbá mě na krku. Slastně mě z toho mrazí po celém těle. A pak to přijde.

„Ve dne? A před dětma?“ ozve se třetí hlas.

Vykřiknu leknutím, a jak se snažím rychle vstát, srazíme se s Lukášem čelem a oba synchronizovaně zaúpíme.

Posadím se, urovnávám si oblečení a pokouším se najít zbytky vlastní důstojnosti. Lukáš si projede rukou tmavé vlasy a nasupně se dívá na Tomáše, který se tu záhadně objevil.

„Co tady děláš?!“ vyhrkne nevrle.

„Někdo ve škole nahlásil bombu, tak nás pustili domů. Nechtěl jsem volat mámě, má schůzku mimo město, tak jsem se rozjel za tebou. Ale nedobouchal jsem se. Napadlo mě teda, že budeš tady.“

No, v obličejí celá hořím. Ještě nikdy jsem nebyla přistižená při sexu (tedy spíš při mazlení) dítětem. Je to vážně nepříjemné. Trapné. Ponižující.

„A jak ses dostal sem?“ pokračuje Lukáš ve výslechu. Tomáš shodí školní batoh na zem a v ruce zamává klíčem. Jak ho, proboha, našel?

„Viděl jsem to v jedné detektivce. Zkusil jsem zvednout rohožku, a on tam byl. Tak jsem ho použil a slyšel, jak tady funíte.“

Bože, proč je to čím dál tím horší?

„Já tě přetrhnu, Tomáši!“ rozčiluje se Lukáš. „Tohle nemůžeš dělat. Skoro ses vloupal do cizího domu!“

Tomáš však odmítavě zavrtí hlavou. „Já se nikam nevloupal,“ mává klíčem. „A navíc, Laura není cizí člověk. Je tvoje přítelkyně. A ten klíč – proč by tam byl, kdyby se neměl použít, co?“

Dětská logika. Všechno se dá vysvětlit tak jednoduše... Když ovšem jedenáctiletý kluk objeví mou skrýš na klíč, kdybych ten hlavní někde zapoměla, může to udělat kdokoliv, třeba zloději. Musím vymyslet nový úkryt.

„To nevádí,“ promluvím konečně. Zvednu se a chystám se mu nabídnout něco k pití, jenomže tu nic nemám. Kromě vody z vodovodu samozřejmě.

„Jedl jsi něco?“ ptá se ho Lukáš. V obličejí je stále brunátný a zřejmě se musí hodně ovládat, aby Tomášovi pořádně nevyčínil.

„Ještě ne, jsem ti říkal, že ve škole nahlásili bombu. Jestli si to představuješ tak, že nás sezvali honem na oběd a teprve potom vypustili na ulici, tak seš vedle. Uvaříš mi něco?“ obrátí se najednou na mě.

Cože? Mám mu něco uvařit? Já? Potom, co odešel Richard, jsem už pro nikoho nevařila. Maximálně jsem si udělala smažená vajíčka, a ani ta tady nemám.

„Jestli řekneš, že neumíš vařit, tak si budeš parádně rozumět s mámou. Možná tě naučí pár fíglů, jak se z takovejch situací vykecat. Ona třeba ráda používá, že na vaření nemá čas, jinak by samozřejmě vařila ráda. Ale jednou to zkusila, a málem jsem skončil v nemocnici.“ Naznačí, že zvrací, a pak se na mě zářivě usměje.

Pokud si jako kuchařka potřebujete zvednout sebevědomí, rozhodně doporučuju takovou přednášku.

„Na druhou stranu to Lukášovi vadit asi nebude, buď klidná. On je stejně zvyklý objednávat něco z donášky, nebo jezdíme na večeri,“ pokračuje, a mně málem vypadnou oči z důlků. Je ještě výřečnější než včera. Jenomže včera byl celkem roztomilý, mluvil o Lukášovi, teď se zaměřuje na mě.

Když nic neříkám, rozhlédne se kolem a pak se posadí na sedačku s očima upřenými na moji plazmu.

„Máš kabelovku, že jo?“

„Jasně.“ Natahují se pro ovládač na stolek a podávám mu ho. „Vyber si, co tě zaujme. Já zatím půjdu objednat něco k jídlu. Co by sis dal?“

„Chceme spolu vycházet, že jo?“ táže se mě.

To mi tu právě „vyhrožuje“ malej kluk? Nevím, jak mám reagovat. Je vážný, nebo si jenom dělá srandu? Mám to hrát s ním, abychom se spřátelili, nebo mu dát jasně najevo, kde jsou hranice?

„Jasně, chceme,“ zakřením se.

„Tak žádný zdravý jídla. Nesnáším je. Brokolice a takovejch blivajzů máma vozí v krabičkách dost. A jím to jenom proto, abych ji zbytečně nezatěžoval, když je tak vystreslá z práce. My ale máme být kámoši, že jo?“

„Pizzu?“ nadhodím.

„KFC. A napiš jim do poznámky k objednávce, ať pohnou zadkem, abych se jídla dočkal dřív, než mi bude dvanáct. Jo, a díky!“

„Moc děkuju, Martino,“ usměju se, při čemž se jí tvář tak nějak podivně zvlíní. Je to celkem milá pětatřicetiletá ženská, drobná, maximálně kolem metru šedesáti, s brýlemi, špičatým nosem a přirozeně kučeravými vlasy.

„Jste hodná, že jste mi ty papíry přivezla,“ doplňuji ještě, načež sebou prudce trhne.

„Vy jste se zhroutila?“ špitne najednou a zamíchá si kafe. Přistrčím k ní ještě cukřenku, ale gestem ruky ji odmítne.

„Já? Ne, proč?“ ptám se a říkám si, čím na ni, proboha, působím jako zhroucený člověk. Přece jsem naprosto v pořádku, ne? Kdybych se zhroutila, vypadala bych úplně jinak. Ležela bych v posteli, nechtěla bych vstát a připadalo by mi, jako by se mi sesypal celý život.

„Berete nějaké nové prášky? Musíte mi říct, jaké. Vypadáte totiž naprosto fantasticky a... Mluvíte jinak, i se vám něco změnilo v obličeji.“ Očima pátrá po všech detailech a vrtí hlavou, jako by tomu nemohla uvěřit.

„Martino, vůbec vás nesthám. Neberu žádné prášky, nic mi není,“ přesvědčuju ji, jenomže v tom nejsem moc úspěšná.

„Promiňte, ale takovou vás neznám. Nějaká chemie za tím musí být,“ mele si pořád svou.

Povytáhnu obočí a vzdychnu si. Začíná mi totiž docházet, proč se jí zdám odlišná, proč ve mně nemůže najít Lauru Svobodovou, která se s ničím nepáře a před kterou by se měli mít všichni normální lidi na pozoru.

„Byla jsem opravdu tak příšerná?“ zeptám se jí na rovinu.

„Co?“ vyštěkne, jako bych ji snad kousla.

„Tak byla?“

„No...“ Potřeše hlavou, pak přikývne, zavrtí jí, znovu jí potřese, omluvně se na mě podívá, a tak nějak instinktivně se přikrčí. „Byla.“

„V tom případě se vám omlouvám,“ říkám po krátké pauze.

Vypadá, jako by ji tato slova utvrdila v podezření, že skutečně na něčem jedu.

„Myslíte to vážně?“ zkusí mě nalomit.

„Naprosto. Víte... To, jak jsem se chovala, křičela... Myslela jsem, že tenhle způsob vedení je správný, a odvedeme tak pořádný kus práce.“

„Cože?“ zakucká se, ale spíš působí, jako by to udělala jen proto, aby nevyprskla smíchy.

„Špatný způsob, už mi to bylo řečeno a sama si všechno konečně uvědomuju.“

Martina ze sebe setřese všechny zábrany. „Někdy jste byla vážně nesnesitelná, Lauro. Ať jsme udělali cokoli, pořád jste byla nespokojená. Nikdy jste nikoho nepochválila, jen jste po každém šlapala a chovala jste se k nám jako k použitým hadrům.“

Au. Au. Au. Nemělo by se pro používání upřímnosti žádat o zbrojní průkaz? Bolí to, jako by mě prošpikovala ostrými náboji. Úplně ji vidím, jak sfoukává kouř z hlavně pistole.

„Omlouvám se.“ Nic víc udělat ani nemůžu, jen upřímně doufat, že mě nebude celý život vinit za zničené nervy.

„Lauro, skutečně jste se nezhroutila? Už podruhé jste se mi omluvila.“

„Já vím. A ne, jsem zcela při smyslech, Martino.“

Znovu si zamíchá kafe, jako by to snad bylo ještě potřeba, napije se a nakonec mi dopřeje téměř mateřský pohled.

„Dobře, omluva přijata. Nejsem typ člověka, co v sobě chce dusit nenávist napořád.“

Nenávist? Dost silné slovo, ne?

„Co plánujete dál?“ změní náhle téma, za což jsem vděčná.

„Tak docela jsem nad tím ještě nepřemýšlela. Nějak jsem zjistila, že soukromý život dokáže být velmi bohatý.“

„Milenec?“ nakloní se ke mně tajnůstkářsky.

„Asi se něco rýsuje.“ Proč se svěřuju ženské z bývalé práce? Překračuju tak hranice, nebo ne?

„To vám moc přeju. Kolikrát jsem všem říkala, že se tak chováte jenom proto, že jste frustrovaná osobním životem, že nemáte sex.“

Ježíši! Rozebírali mě do takových detailů? Povídali si za mými zády, že jsem prakticky děsně nadřžená a vybíjím si zlost na nich? No, tolik jsem zase vědět nemusela.

„A možná na tom něco bylo,“ dodává potěšeně. „Teď se vám rýsuje vztah, a ani vás nepoložilo, že vás vyhodili z práce, které jste věnovala pěkných pár let života.“

„No, tak... Já...“ Koptám, nemůžu poskládat žádnou souvislou větu, která by její domněnky snad vymluvila, nebo poupravila. Takhle se vrátí do práce a začne křičet: *Měla jsem pravdu, byla jenom děsně nadřžená!*

„Jaký vlastně je ten váš nový přítel? Nechte mě hádat: modrooký blondák? Árijec?“

Cože? To jako vážně? Neměla bych se teď zcela oprávněně rozčítit?

„Proč, proboha, Árijec?“ tážu se nakonec klidně.

„No, Zuzana z marketingu říkala, že se si k sobě můžete najít jenom fašistu, tak...“ Najednou si uvědomí, co vlastně plácá, zmlkne a zrudne.

„Aha, tak proto,“ hlesnu. Pokud se teď rozloučíme, nebudu mít dobrý pocit. Bude to působit, jako by se žádná omluva neuskutečnila, jelikož v závěru budu hrozně uražená. Měla bych být? Mám na to nárok po tom všem, co jsem jim prováděla?